

Arrest

nr. 105 868 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LIEVENS loco advocaat D. SMESSAERT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 februari 2008 en heeft zich op 2 mei 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 mei 2013.

1.3. Op 27 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.A. (...), bent een soennitische Pakistaan. U werd geboren op 24 april 1969 in het dorp Bio Walli in het district Gujrat in de provincie Punjab en woonde daar tot uw vertrek uit Pakistan. U ging naar school tot de tweede klas. U werkte achttien jaar in een schoenenfabriek. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. Uw vader stierf zeventien à achttien jaar geleden bij een accident. Uw moeder, broers en zussen wonen nog steeds in uw geboortedorp Bio Walli. U heeft nog contact met uw familie.

De reden waarom u asiel aanvraagt in België is dat u op 19 maart 1998 ontvoerd werd door onbekende mannen die u naar een plaats in Baluchistan brachten waar u gedurende vier jaar samen met zeventig à tachtig andere gevangenen stenen moest kappen. U ondernam verschillende pogingen om deze plaats te ontvluchten, tevergeefs, tot u op een zeker moment samen met drie anderen werd overgebracht naar een andere plaats en u onderweg, in Quetta, uw kans zag om uit de auto weg te glippen. U werd door winkeliers opgevangen, verzorgd en naar Iran gestuurd om van daar met behulp van een smokkelaar naar Griekenland te reizen van waar u uw reis verderzette naar België waar u in 2004 aankwam.

U diende een asielaanvraag in op 7 juni 2004 in Polen. Op 10 augustus 2004 ontving u een weigeringsbeslissing. Twee maanden na uw asielaanvraag in Polen reisde u naar België.

Op 8 september 2005 diende u in België een aanvraag in tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 6 maart 2008. Deze beslissing werd u diezelfde dag meegedeeld.

Op 15 februari 2008 werd u overgebracht naar het gesloten centrum in Vottem omdat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef. Op 25 maart 2008 werd u opnieuw in vrijheid gesteld.

Op 14 oktober 2009 diende u een aanvraag in tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 1 juni 2012. Deze beslissing werd u op 16 juni 2012 meegedeeld.

Een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis, die u op 2 juli 2012 indiende, werd eveneens onontvankelijk verklaard op 26 november 2012. U werd op 2 januari 2013 op de hoogte gebracht van deze beslissing. U ontving het bevel het grondgebied te verlaten.

U werd vervolgens op 11 maart 2013, bij een controle door de plaatselijke politie van Luik, gearresteerd en overgebracht naar het gesloten centrum in Vottem waar u diezelfde dag arriveerde. U kreeg het bevel het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (13 septies).

Op 2 mei 2013 diende u uw eerste asielaanvraag in België in.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u voor uw leven.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u pas op 2 mei 2013 een asielaanvraag heeft ingediend in België terwijl u verklaart sinds 2004 in België te verblijven. Dat u zolang wachtte om in België een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen ondermijnt sterk de ernst van de door u ingeroepen vrees. U had reeds een asielaanvraag ingediend in Polen op 7 juni 2004, waaruit blijkt dat u op de hoogte bent van de mogelijkheid om asiel aan te vragen wanneer u een gegronde vrees voor vervolging koestert in uw land van herkomst. Het is dan ook weinig overtuigend dat u in België pas op 2 mei 2013 een asielaanvraag indiende. Dat u bang was voor een repatriëring indien u zich tot de Belgische

autoriteiten zou wenden om asiel aan te vragen (CGVS p.7), kan niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor uw bijzonder laattijdige asielaanvraag in België. U diende namelijk reeds een aanvraag tot verblijf op basis van het artikel 9ter (8 september 2005) en twee aanvragen tot verblijf op basis van het artikel 9bis (14 oktober 2009 en 2 juli 2012) in, waardoor u zich eveneens aan de Belgische autoriteiten kenbaar heeft gemaakt. Dat u meer dan acht jaar wachtte om een toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen in België en u uiteindelijk pas asiel vroeg toen u werd overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem, komt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven niet ten goede.

Verder wordt geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan niet geloofwaardig zijn. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen. U verklaart dat u op 19 september 1998 ontvoerd werd naar een plaats waar u gedurende vier jaar lang gedwongen arbeid verrichtte. Uw verklaringen over deze periode van gevangenschap zijn echter zo vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U weet niet wie u ontvoerd heeft (CGVS p.7). Wanneer u gevraagd wordt zoveel mogelijk informatie over deze mannen te geven, geeft u de vage omschrijving dat ze blank waren en tulbanden en baarden droegen (CGVS pp.7,8). U weet niet waar zij vandaan kwamen (CGVS p.9). Gezien deze mannen volgens uw verklaringen ook op uw werkplaats verbleven en zij verantwoordelijk waren voor het eten (CGVS pp.10,11), is het weinig aannemelijk dat u niets meer over hen kan vertellen. U kunt evenmin iets vertellen over de bewakers op de werkplaats. U kent hun namen noch hun afkomst (CGVS p.9). U weet niet waar het eten werd aangekocht om de vele werkkrachten te voeden. U weet niet waar de vrachtwagens die de stenen ophaalden die jullie kaptten heen gingen. Verder kunt u ook niets vertellen over de chauffeurs die deze stenen in hun wagens laadden (CGVS p.10). Over uw medegevangenen heeft u geen enkele informatie (CGVS pp.9,12). Uw verklaring hiervoor luidt dat de bewakers geen contact toelieten (CGVS p.9). Ook over de drie andere Pakistanen met wie u op het einde van uw verblijf naar een andere plaats werd overgebracht kunt u niets vertellen. U zegt hierover dat niemand nog naam en afkomst kon vertellen (CGVS p.12). Verder verklaart u dat u en de andere gevangenen iedere avond na het werk een spuitje kregen waardoor jullie niet met elkaar konden praten (CGVS p.8). U weet echter niet welk middel ingespoten werd (CGVS p.9). Indien u vier jaar lang samen in gevangenschap leeft, is het weinig aannemelijk dat u geen enkele informatie heeft over uw medegevangenen. Bovendien verklaart u eerst dat er dertig à veertig mensen werden vastgehouden op die plaats (CGVS p.4), terwijl u nadien verklaart dat het om zeventig à tachtig mensen ging (CGVS p.9). **Vanwege uw zeer beperkte kennis en vage verklaringen over uw vier jaar durende gevangenschap, kan hier geen geloof aan worden gehecht.**

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u voor uw leven dient te vrezen bij een terugkeer naar Pakistan omdat u na vier jaar gevangenschap en gedwongen arbeid ontsnapte en dit omdat u slechts na een verblijf van meer dan acht jaar in België een asielaanvraag indiende, omdat u geen enkel bewijs kunt voorleggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag én omdat uw verklaringen over de problemen die aan de basis van uw asielaanvraag zouden liggen ongeloofwaardig zijn. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook de Poolse asielinstanties in 2004 tot de conclusie kwamen dat u niet als vluchteling kon worden erkend.

U legt geen documenten voor die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze

regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij de uiteenzetting van zijn belang stelt verzoeker immers dat hij er alle belang bij heeft dat de bestreden beslissing in eerste instantie geschorst wordt en vervolgens wordt vernietigd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In de feitenuiteenzetting stelt verzoeker dat hij quasi-analfabeet is, dat dit en zijn gehele beperkte intellectuele vermogen de reden is waarom hij slechts op een beperkte wijze de details kan weergeven van zijn gevangenschap. Verzoeker meent dat zijn verhaal aldus wel geloofwaardig is. Hij stelt dat hij bovendien heel introvert en angstig is en dat zelfs de kennis van zijn moedertaal zwak is wat ertoe leidt dat hij moeilijk op correcte wijze kan verhoord worden. Zo is het voor verzoeker bijvoorbeeld logisch dat hij niet weet welk middel hij ingespoten kreeg gedurende zijn gevangenschap.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt getekend door 'bij delegatie Eve Vissers, Adjunct-commissaris', terwijl bij koninklijk besluit van 2 juni 2012 het mandaat van mevrouw Eva Vissers als 'Nederlandstalige adjunct-commissaris' bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hernieuwd werd voor een periode van vijf jaar, met ingang van 1 juni 2012. Hij stelt dat mevrouw Eve Vissers niet bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, §1 en §2 van de vreemdelingenwet, de duidelijke beoordelingsfout, de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat de betwiste handeling motiveert "(...) *Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.*", terwijl het bekend is dat in het district Gujrat in de provincie Punjab, waar hij woonde tot zijn vlucht uit Pakistan, veel terreurdaden voorkomen van allerlei aard, dat de stukken in bijlage dit aantonen. Verzoeker stelt dat het lijvige Amnesty International rapport 'As if Hell Fell on Me':

The Human Crisis in Northwest Pakistan, duidelijk aantoont dat er ook in Punjab een enorme crisis is en wijst op de mensenrechtenschendingen en allerlei soorten terreurdaden etc., onder verwijzing naar stuk 3 en stuk 3bis en stelt nog dat Punjab en ook meer specifiek Gujrat getroffen zijn door terreurdaden waarvan ook burgers het slachtoffer zijn. Verzoeker meent dat dit alles van invloed is op zijn medische toestand, dat indien hij dient terug te keren, de problemen aan zijn voet, die hem verhinderen, correct te stappen, niet opgelost raken, wel integendeel, waarbij hij verwijst naar stuk 4 en stuk 4bis. Verzoeker argumenteert dat zijn vrees geloofwaardig is en dat de kans reëel is dat hij opnieuw gevangen zal genomen worden of onmiddellijk afgeslacht wordt uit wraak voor zijn ontsnapping. Verzoeker meent dat conform artikel 57/7ter (verzoeker doelt waarschijnlijk op de desbetreffende bepaling van de vreemdelingenwet) zijn verklaringen samenhangend zijn en aannemelijk en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag en daardoor vast is komen te staan dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §1 en §2 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker, na citering van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat 'voor toekenning van deze status en het bestaan van redenen om te veronderstellen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar land van origine (Pakistan) ondergaan'. Hij meent dat de situatie in het district Gujrat en de gehele Pakistaanse provincie Punjab in West-Afghanistan (verzoeker doelt waarschijnlijk op Pakistan) zeer precair is. Hij meent dat de reeds vermelde artikelen dit aantonen, dat Human Rights Watch zeer duidelijk is in zijn rapporten, waaronder hij naar de stukken 3 en 3bis verwijst. Hij wijst ook nog op een artikel 'Extremistische allianties in Punjab' onder verwijzing naar stuk 5 (NRC – 30 mei 2009), een artikel (The Frontier Post – oktober 2012, zijnde stuk 6) 'Eighth soldiers killed in Gujrat terror attack' en naar een artikel (Tribune – 17 november 2012, zijnde stuk 7) 'Terror scheme foiled: two accomplices of TTP chief held in Gujrat'. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing zich vergist wanneer ze de situatie in deze streek als voldoende veilig beschouwt, dat er geen specifieke redenen zijn 'op de afwezigheid van risico's is in handen van Commissaris-generaal'. Verzoeker stelt dat het is alsof het subsidiaire beschermingsstatuut slechts zou dienen te worden toegekend in het geval alle aanslagen burgerslachtoffers maken of het aantal burgerslachtoffers niet 'beperkt' is, dat door hem de subsidiaire bescherming te weigeren omdat er geen reëel risico op ernstige schade zou zijn in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zonder het risico op ernstige schade in de zin van (voornoemd) artikel 48/4, §2, c) na te gaan, de commissaris-generaal overduidelijk haar formele motiveringsplicht en de artikelen 3 en 13 EVRM schendt.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen, in hoofdde de voornoemde beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchtelingen in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) toe te kennen en in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- stuk 3: 'Hel op aarde: mensenrechtencrisis in Noord-West Pakistan', <http://www.aivl.be/nieuws/hel-op-aarde-mensenrechtencrisis-in-noordwest-pakistan/27010#.UbWdMeeGGJw>, van 10 juni 2010 met verwijzing naar volledige rapport 'As if Hell Fell on Me': *The Human Rights Crisis in Northwest Pakistan* en verwijzing naar de situatie ter plaatse via interactieve kaarten op www.eyesonpakistan.org.
- stuk 3bis: Rapport van Amnesty International 'As if Hell Fell on Me': *The Human Rights Crisis in Northwest Pakistan* van juni 2010.
- stuk 4: 'Certificat médical' van 'Service Public Federal Interieur' op naam van verzoeker van 27 mei 2013.
- stuk 4bis: een artikel 'Medische voorzieningen noordwest Pakistan overbelast', <http://www.artsenzondergrenzen.nl/over-ons/nieuwsarchief/medische-zorg-overbelast.aspx>, 17 juni 2009.
- stuk 5: artikel 'Extremistische allianties in Punjab', http://vorige.nrc.nl/nieuwsthema/Afghanistan_en_Pakistan/Pakistan/article2256644_ece, 30 mei 2009.
- stuk 6: artikel 'Eighth soldiers killed in Gujrat terror attack', <http://www.thefrontierpost.com/article/170782/>, (met de indicatie: posted on 11 months ago).
- stuk 7: artikel 'Terror scheme foiled: two accomplices of TTP chief held in Gujrat', <http://tribune.com.pk/story/467076/terror-scheme-foiled-two-accomplices-of-ttp-chief-held-in-gujrat>, 17 november 2012.

3.2. Betreffende het eerste middel stelt de Raad vast, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dat uit de stukken van het administratief dossier klaar en duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing werd ondertekend door de adjunct-commissaris Eva Vissers, zodat het eerste middel feitelijke grondslag mist.

3.3. Betreffende het tweede middel en de overige aangevoerde elementen, wijst de Raad er vooreerst op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Voor zover verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 mei 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.5. De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en*

Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet *in concreto* weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

3.6. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker pas zeer laat in de tijd asiel heeft aangevraagd, met name acht jaar na zijn aankomst in België, wat de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven niet ten goede komt. Verder is de bestreden beslissing gesteund op de vaststelling dat aan verzoekers verklaringen betreffende zijn vluchtmotieven niet geloofwaardig zijn, daar verzoeker geen enkel concreet bewijs aanbrengt van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen en zijn verklaringen onvoldoende overtuigend zijn om op zich bewijs te vormen, gezien verzoekers verklaringen over zijn periode van gevangenschap zo vaag zijn dat er geen geloof kan worden aan gehecht, daar verzoeker (i) niet weet wie hem ontvoerd heeft en niets over deze personen kan vertellen terwijl deze mannen volgens verzoekers verklaringen op de werkplaats verbleven en verantwoordelijk waren voor het eten, (ii) niets kan vertellen over de bewakers op de werkplaats, (iii) verzoeker niet weet waar eten werd gekocht, (iv) niets kan vertellen over de bestemming van de vrachtwagens alsook niets over de chauffeurs, (v) niets weet over zijn medegevangenen en verklaarde dat hij en zijn medegevangenen iedere avond na het werk een spuitje kregen waardoor ze niet met elkaar konden praten doch niet weet welk middel ingespoten werd, terwijl het weinig aannemelijk is dat verzoeker geen informatie heeft over de medegevangenen indien hij er vier jaar mee samen in gevangenschap leeft, (vi) niets kan vertellen over de drie andere Pakistanen met wie hij op het einde van zijn verblijf naar een andere plaats werd overgebracht, (vii) eerst verklaart dat er dertig à veertig mensen werden vastgehouden op de plaats en nadien verklaart dat het om zeventig à tachtig mensen ging. De bestreden beslissing stelt volledigheidshalve nog vast dat ook de Poolse asielinstanties in 2004 tot de conclusie kwamen dat verzoeker niet als vluchteling kon worden erkend. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, dat uit informatie waarover de verwerende partij beschikt echter blijkt dat het om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, dat gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is en daar hij geen vrees dient te koesteren voor extremistische elementen of zijn autoriteiten, er niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg staat.

3.7. Uit het verweer van verzoeker blijkt weliswaar dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkingsargumenten voor zijn handelwijze en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.8. Vooreerst merkt de Raad op dat hij het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker pas zeer laat in de tijd asiel heeft aangevraagd, met name acht jaar na zijn aankomst in België, wat de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven niet ten goede komt, geheel ongemoeid laat. Deze vaststelling blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

3.9. Waar verzoeker argumenteert beperkte intellectuele vermogens te bezitten, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Deze bewering vindt immers geen grondslag in de stukken van het administratief dossier. Verder dient ook vastgesteld te worden dat verzoeker geenszins aangeeft in welke mate zijn intellectuele vermogen beperkt zou zijn. Betreffende het quasi-analfabeet zijn, toont verzoeker ook niet aan dat een geringe opleiding de verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou zijn geweest zijn duidelijke informatie te geven over belangrijke feiten in zijn leven. Zelfs van een persoon met een geringe of geen opleiding en een introvert karakter mag immers worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten uit zijn dagdagelijkse leven die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag coherente, concrete en volledige verklaringen kan afleggen. Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op de elementaire vragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Verzoeker bleef hier echter, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, in gebreke. Waar verzoeker nog aangeeft dat hij angstig is, merkt de Raad opnieuw op dat

van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de angst die ze veroorzaken, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn kennis van zijn moedertaal zwak is, wat ertoe leidt dat hij moeilijk op correcte wijze kan verhoord worden, beperkt hij zich opnieuw tot een blote bewering die geenszins steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker enig voorbehoud maakte ten aanzien van de tolk, die zijn moedertaal - Punjabi - sprak, noch dat hij aangaf problemen te hebben met het begrijpen van de vragen doordat zijn kennis van de taal zwak was. Zo blijkt uit het gehoorverslag van 23 mei 2013, integendeel, dat verzoeker de tolk goed begreep (gehoorverslag CGVS, p. 2) alsook dat verzoeker meende dat zijn interview goed verlopen was en dat hij alles goed had kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoekers *a posteriori* bewering dat zijn kennis van zijn moedertaal zwak is en dat hij moeilijk op correcte wijze kan verhoord worden, is dan ook niet ernstig. Gelet op voorgaande kan verzoeker dan ook niet ernstig voorhouden dat het 'logisch' is dat hij niet weet welk middel hij ingespoten kreeg gedurende zijn gevangenschap.

3.10. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

3.11. *In casu* heeft de commissaris-generaal op grond van zijn verschillende concrete vaststellingen zoals beknopt opgesomd in punt 3.6., welke door verzoeker niet in het minst worden ontcracht of weerlegd, terecht geoordeeld dat verzoekers relaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Waar verzoeker zich beroept op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals in onderhavig arrest wordt toegelicht, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het asielaas van verzoeker als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

3.12. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn medische problematiek, stelt dat zijn problemen aan zijn voet niet opgelost zullen raken, wel integendeel en hierbij verwijst naar de stukken 4 en 4bis toegevoegd aan zijn verzoekschrift, wijst de Raad erop dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen van de geëigende procedure dient te bedienen, i.e. de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

3.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.14. Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld, geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

3.15. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Voor de interpretatie van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet kan bijgevolg nuttig worden verwezen naar de rechtspraak betreffende artikel 3 van het EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat de bewijslast van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij ligt. De blote bewering dat een

terugkeer naar Pakistan een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM volstaat niet om een inbreuk op die verdragsbepaling aan te tonen (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) en verzoeker blijft hier in gebreke.

Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker haalt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij ook nu niet aantoonde dat hij een reëel risico zouden lijden in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

3.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Verzoeker is echter niet uit die regio afkomstig, doch zou blijkens zijn beweringen uit de centraal en oostelijk gelegen provincie Punjab komen, waardoor, zo oordeelde de commissaris-generaal, niets zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staat.

In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker is afkomstig van het district Gujrat in de provincie Punjab. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”* van 30 oktober 2012) blijkt dat de situatie in het binnenland van Punjab overwegend rustig is en dat, hoewel er zich in Lahore soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voordoen, er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld. Voor 2011 registreerde *South Asia Terrorism Portal* daarenboven een significante daling van het geweldsniveau ten opzichte van de voorgaande jaren. In 2012 werd in Punjab één zelfmoordaanslag gepleegd en in de periode januari – oktober 2012 werden in de provincie 18 terreurdaden geteld. Bij drie incidenten van sektarisch geweld vielen in 2012 22 doden en 34 gewonden, de overgrote meerderheid van de slachtoffers waren sjiïtische moslims. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld.

Betreffende de door verzoeker aangevoerde stukken 3 en 3bis, die geen rapporten betreffen van ‘Human Rights Watch’ zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt op pagina 6 van zijn verzoekschrift doch wel van Amnesty International, wijst de Raad er vooreerst op dat deze artikelen en rapporten de mensenrechtencrisis in Noordwest-Pakistan betreffen. Verder stelt de Raad vast dat de voornoemde stukken dateren van 2010 en aldus niet dienstig kunnen worden aangevoerd ter weerlegging van de voornoemde vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Punjab in de periode 2011 en 2012 op grond van informatie daterend van oktober 2012. Dit geldt evenzeer voor het stuk 5 dat dateert van 30 mei 2009.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stuk 6 over een aanslag in Gujrat in 2012 doet geen afbreuk aan bovenvermelde informatie, doch sluit aan bij de vaststelling dat er zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen doch dat er niet gewaagd kan worden van een situatie van veralgemeend geweld. Bovendien wijst de Raad erop dat uit verzoekers neergelegde stuk 7 blijkt dat de politie vruchtbare pogingen onderneemt om de schuldigen voor de voornoemde aanslag op te sporen en te arresteren.

De aangehaalde artikelen zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

Nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, blijven de verscheidene pertinente motieven uit de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, allen onverminderd overeind, en de Raad maakt hen tot de zijne. De bestreden beslissing blijft aldus in zijn geheel gehandhaafd.

De opgeworpen schendingen kunnen niet weerhouden worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER